گزارش

ایران، اروپا و بحران اعتماد

ادامه از صفحه ۲

الکسی لیخاچف، مدیرعامل روس‌اتم، ضمن استقبال از توافق ایران و آژانس، بر ضرورت حل‌وفصل سیاسی پرونده ایران تأکید کرد. مسکو نه‌تنها در عمل بلکه در زبان دیپلماتیک خود نیز سعی دارد نظم امنیتی موجود را به چالش بکشد و ایران را در قامت یک شریک قانونی و قابل اتکا نشان دهد. این حمایت‌ها اگرچه الزام‌آور نیستند، اما در چیدمان سیاست بین‌المللی، فضایی برای تنفس دیپلماتیک ایران فراهم می‌کنند؛ صدایی متفاوت در میان کرُ انسجام‌نمای غرب.

پاسخ ایران؛ از نقد تا هشدار

محمد اسلامی، رئیس سازمان انرژی اتمی، بیانیه اروپا را نقد و سه کشور اروپایی را به «بدعهدی» متهم کرد. او تصریح کرد که طرف‌های غربی در حالی خواستار پایبندی کامل ایران هستند که خود به بخش عمده تعهدات برجامی‌شان عمل نکرده‌اند. اسلامی درباره مکانیسم ماشه نیز هشدار داد و آن را از منظر حقوقی «بی‌مبنا» توصیف کرد. او یادآور شد که طبق قطع‌نامه ۲۲۳۱، ۱۸ اکتبر ۲۰۲۵ پایان مسیر برخی تحریم‌هاست و هرگونه اقدام پیش‌دستانه، نقض صریح مفاد آن محسوب می‌شود. ایران همچنین پیش‌نویس قطع‌نامه‌ای را ارائه داد که هدف آن، ممنوعیت حمله به تأسیسات تحت پادمان است؛ پیشنهادی که با مخالفت برخی کشورها، ازجمله آمریکا، مواجه شد و حتی زمزمه‌هایی درباره قطع بودجه آژانس در صورت تصویب آن به گوش رسید.

نایب‌رئیسی؛ از نماد به ابزار

جایگاه نایب‌رئیسی ایران در این کنفرانس، فراتر از یک عنوان، ابزار تازه‌ای برای بازتعریف نقش ایران در نهادهای بین‌المللی است. این جایگاه می‌تواند به تهران کمک کند تا توان چانه‌زنی‌اش در مذاکرات را افزایش دهد و همچنین از نهادهای بین‌المللی برای کاهش اتهامات بهره گیرد؛ حتی در میان کشورهای غیرهمسو با سیاست‌های تنبیهی غرب، جایگاه خود را تقویت کند و روایت رسمی خود را از تعهد، شفافیت و امنیت بازنویسی کند.

در مسیر باریک دیپلماسی و تهدید

اگرچه ایران در این نشست توانست از مسیری پرفشار عبور کرده و جایگاهی درخور توجه کسب کند، اما آینده همچنان با ابهاماتی جدی روبه‌روست. اجرای دقیق و به‌موقع توافق قاهره، بازسازی اعتماد با آژانس و در عین حال ایستادگی در برابر مکانیسم‌های تهدیدآمیز، نیازمند سیاستی چندلایه و صبورانه است.

ایران می‌داند که غرب حاضر به دادن امتیاز یک‌جانبه نیست، اما در عین حال، خروج از بازی دیپلماتیک نیز گزینه‌ای سازنده نخواهد بود. از این‌رو، تهران باید از فرصت نایب‌رئیسی برای تثبیت مشروعیت خود در نظم جهانی بهره گیرد؛ نظمی که در حال بازتعریف است و می‌تواند جای بیشتری برای صداهای مستقل باقی بگذارد. به هر حال، وین، امسال نه صرفا میدان چالش، بلکه صحنه‌ای برای بازنمایی ظرفیت‌های مغفول ایران در نهادهای بین‌المللی است.

شوک امنیتی حمله اسرائیل به قطر؛ ریشه‌ها و پیامدها

ادامه از صفحه ۲

۵- به کشورهای عربی ثابت کرد تا به حال آدرس دشمن اصلی را اشتباه فهمیده بودند؛ تهران تهدید نیست، بلکه این تل‌آویو است که تهدید اصلی است.

۶- ایجاد مکانیسم امنیتی منطقه‌ای درون‌زاد با مشارکت همه کشورهای منطقه از جمله ایران، ضرورتی اجتناب‌ناپذیر برای مقابله با خوی تجاوزگری رژیم اسرائیل است.

۷- ثابت کرد روند عادی‌سازی (تطبیع العلاقات) کشورهای عربی با اسرائیل به‌جای امنیت، نفوذ اسرائیل در این کشورها را هموار خواهد کرد.

۸- حمله اسرائیل به قطر روند عادی‌سازی روابط کشورهای عربی با اسرائیل را بیش از گذشته دچار اخلال و تعویق و با آینده‌ای پر از ابهام مواجه خواهد کرد.

۹- رهبران کشورهای عربی عمیقا دریافتند عافیت‌طلبانه نمی‌توانند سفره خود را از سفره پر از آشوب و روندهای بی‌ثبات‌کننده در منطقه جدا کنند.

۱۰- خطر جنگ و بی‌ثباتی و امکان قوی تسری آن به کشورهای عربی، انگیزه رهبران عربی برای ایفای نقش میانجی میان ایران و آمریکا برای ایجاد توافق موقت به منظور مدیریت بحران حاد میان ایران و اسرائیل/ آمریکا را افزایش خواهد داد.

خبر

جعفرزاده ایمن‌آبادی: توافق ایران با آژانس هوشمندانه است

نماینده ادوار مجلس شورای اسلامی تأکید کرد: از نگاه بنده توافق ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، یک توافق هوشمندانه و همه‌جانبه بوده و شواهد نشان می‌دهد که همکاری آقای لاریجانی و آقای عراقچی توانسته خطرات را از کشور دور کند. غلامعلی جعفرزاده ایمن‌آبادی در گفت‌وگو با ایسنا، با اشاره به توافق جدید ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی بیان کرد: از نگاه بنده باید در هر صورت هر اقدام ما اقتضائی باشد؛ من توافق ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و همچنین بیانیه شورای عالی امنیت ملی را خواندم و از نگاه بنده این توافق بسیار عاقلانه، هوشمندانه و زیرکانه است. اگر آژانس بین‌المللی انرژی اتمی منطقی رفتار کند، به نتایج خوبی خواهیم رسید. درست است که تروئیکای اروپایی ایراداتی را به این توافق گرفته است، اما مهم خود آژانس است.

امیدوار هستیم آژانس در بازی‌های سیاسی غربی‌ها نیفتد

او در ادامه اظهار کرد: امیدوار هستیم آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در بازی‌های سیاسی غربی‌ها نیفتد. از نگاه بنده توافق ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی همه‌جانبه بوده و اگر آنها دست از پا خطا کنند، مجوز خروج برای ایران دیده شده است. از نگاه بنده آقای عراقچی و آقای لاریجانی با همدلی توانسته‌اند کشور را از خطرات و مضرات دور کنند. به آنها خسته نباشید و خداقوت می‌گوییم. از نگاه بنده ایران انصافا خوب با آژانس تعامل کرد.

«شرق» ادعاهای رسانه‌ای درباره میانجیگری برخی کشورهای منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای در مذاکرات هسته‌ای را واکاوی می‌کند

میانجیگری در روند میانجی‌ناپذیر

مهدی بازرگان: در میانه بن‌بست دیپلماتیک و تداوم فشارهای غرب علیه ایران و در شرایطی که کمتر از دو هفته تا بازگشت تحریم‌های شورای امنیت علیه ایران باقی مانده، بار دیگر بحث میانجیگری کشورهای ثالث در پرونده هسته‌ای ایران به صدر اخبار باز گشته است. این بار دوحه و وین، دو پایتختی که سابقه نقش‌آفرینی در مذاکرات هسته‌ای را دارند، بار دیگر نامشان به عنوان میانجی‌های بالقوه بر سر زبان‌ها افتاده است. واشنگتن‌تایمز مدعی شده قطر قصد دارد میان تهران و واشنگتن نقش واسطه را بازی کند و بلومبرگ نیز گزارش داده اتریش در پی احیای جایگاه تاریخی خود به عنوان میزبان و تسهیلگر مذاکرات هسته‌ای است.

در سال‌های گذشته، از عمان و ژاپن گرفته تا قطر، عربستان، ترکیه و حتی نروژ هر کدام در مقاطعی به عنوان واسطه‌های احتمالی مطرح شدند. عمان در دوره‌های مختلف توانست پیام‌های محرمانه میان ایران و آمریکا را منتقل کند و قبل از تجاوز اسرائیل نیز میزبان پنج دور گفت‌وگوی تهران - واشنگتن بود؛ قطر در پرونده تبادل زندانیان میان تهران و واشنگتن در دولت بایدن به نتیجه ملموسی رسید و اتریش با میزبانی مذاکراتی که به برجام منتهی شد، به کانون دیپلماسی هسته‌ای تبدیل شد. اکنون نیز در شرایطی که تحولات منطقه‌ای و فشارهای غربی فضای مذاکرات را بیش از پیش پیچیده کرده است، دوحه و وین دوباره در پی تکرار موفقیت‌های گذشته خود هستند.

با این حال، سؤالی کلیدی مطرح است که آیا در فضایی که نه تنها اراده سیاسی لازم از سوی طرف‌های غربی دیده نمی‌شود، بلکه تحولات امنیتی و تنش‌های فزاینده شرایط را دشوارتر کرده است، میانجیگری کشورهایی همچون قطر و اتریش می‌تواند مسیر بن‌بست دیپلماسی هسته‌ای را باز کند؟ پاسخ به این پرسش مستلزم بررسی دقیق‌تر انگیزه‌های این کشورها، تحولات اخیر و محدودیت‌های موجود در مسیر مذاکرات است.

تشدید بحران پس از جنگ ژوئن و فعال‌سازی مکانیسم بازگشت تحریم‌ها

تحولات ماه‌های اخیر باعث شده فضای دیپلماتیک پیرامون پرونده هسته‌ای ایران بیش از گذشته ملتهب شود. از زمان جنگ ۱۲روزه ژوئن که به تجاوز اسرائیل علیه ایران منجر شد، نه‌تنها مسیر گفت‌وگوها متوقف شد بلکه فضای بی‌اعتمادی به شکل چشمگیری افزایش یافت. در پایان آگوست نیز تروئیکای اروپایی شامل فرانسه، آلمان و بریتانیا مکانیسم بازگشت تحریم‌های شورای امنیت علیه ایران را فعال کردند؛ اقدامی که می‌تواند تحریم‌های تحت حمایت سازمان ملل را بار دیگر علیه تهران بازگرداند و به فشارهای اقتصادی و سیاسی موجود بیفزاید.

در چنین شرایطی، کشورهای میانجی با چالش‌های بزرگی مواجه هستند. در حالی که از عمان و ژاپن تا عربستان و حتی نروژ در مقاطع مختلف برای احیای مسیر دیپلماسی تلاش کردند، اکنون بار دیگر نام قطر و اتریش مطرح شده است. دوحه به دلیل روابط متوازن با تهران و واشنگتن و سابقه موفقیت در پرونده تبادل زندانیان، و وین به دلیل نقش تاریخی خود در میزبانی مذاکرات هسته‌ای، هر دو ظرفیت بالقوه‌ای برای میانجیگری دارند.

اما تجربه نشان داده که در غیاب اراده سیاسی واقعی از سوی قدرت‌های اصلی، حتی میانجیگری فعال‌ترین کشورها نیز نمی‌تواند مسیر مذاکرات را به نتایج ملموس برساند. تحولات اخیر نشان می‌دهد که غرب به‌ویژه پس از حملات اسرائیل، بیشتر بر فشار و تهدید تأکید دارد تا بر گفت‌وگو و توافق. در چنین فضایی، تلاش میانجی‌ها اگرچه می‌تواند مسیر ارتباطات غیررسمی را باز نگه دارد، اما بعید است بتواند به توافقی پایدار منتهی شود، مگر آنکه تحولی بنیادین در مواضع قدرت‌های اصلی شکل بگیرد.

رقابت برای تقویت وزن دیپلماتیک؛ از دوحه تا وین

هر کشوری که امروز در نقش میانجی ظاهر می‌شود، علاوه بر اهداف فوری مانند تسهیل مذاکرات، در پی تقویت وزن دیپلماتیک خود در سطح منطقه‌ای و جهانی است. وین با میزبانی از سازمان‌های بین‌المللی همچون آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و سازمان امنیت و همکاری اروپا، سال‌هاست که خود را به عنوان یک قطب دیپلماتیک در کنار بروکسل (پایتخت بلژیک) در اتحادیه اروپا معرفی کرده است. میزبانی مذاکراتی که به برجام منتهی شد و سپس تلاش‌های مکرر برای احیای این توافق، جایگاه ویژه‌ای برای اتریش در پرونده هسته‌ای ایران ایجاد کرد. اکنون نیز وین با تکیه بر همین سابقه و نزدیکی به مراکز تصمیم‌گیری اروپایی، در تلاش است دوباره نقش کلیدی در این پرونده ایفا کند.

در سوی دیگر، قطر با روابط گسترده در منطقه و ارتباطات نزدیک با آمریکا و ایران، تلاش می‌کند خود را به عنوان میانجی اصلی در منازعات مختلف معرفی کند. تجربه موفق دوحه در توافق تبادل زندانیان میان تهران و واشنگتن در دولت بایدن، انگیزه این کشور را برای ایفای نقشی پررنگ‌تر در پرونده هسته‌ای ایران تقویت کرده است.

اما این تلاش‌ها صرفاً به انگیزه‌های دیپلماتیک محدود نمی‌شود. در سطح منطقه‌ای، رقابت شدیدی میان کشورهای عربی برای میزبانی و میانجیگری در منازعات منطقه‌ای شکل گرفته است. مصر هفته گذشته میزبان توافق میان ایران و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی بود و این موضوع به‌طور طبیعی انگیزه مضاعفی برای قطر ایجاد کرده تا با ورود فعالانه‌تر به پرونده هسته‌ای، جایگاه خود را به عنوان بازیگر اصلی در این عرصه تثبیت کند.

از سوی دیگر، تجربه میانجیگری عمان در سال‌های گذشته نشان داده که میزبانی موفق مذاکرات می‌تواند به تقویت وجهه بین‌المللی یک کشور و افزایش نقش آن در معادلات منطقه‌ای منجر شود. همین تجربه باعث شده که دوحه و وین اکنون با جدیت بیشتری در پی بازگرداندن میز مذاکرات هسته‌ای به پایتخت‌های خود باشند؛ هرچند موفقیت در این مسیر، بیش از هر چیز به اراده سیاسی طرف‌های اصلی مناقشه بستگی دارد.

بازگشت زمزمه‌های مذاکره و واقعیت‌های سخت میدانی

هر بار که بحث مذاکره و احیای برجام مطرح می‌شود، به‌طور طبیعی موجی از خبرسازی‌ها و گزارش‌های رسانه‌ای درباره ورود کشورهای مختلف برای میانجیگری به راه می‌افتد. اکنون نیز واشنگتن‌تایمز مدعی است ایران به دنبال استفاده از میانجی‌های قطری برای آغاز دوباره مذاکرات با آمریکاست. با این حال، تجربه سال‌های گذشته نشان داده که این گمانه‌زنی‌ها اغلب بیش از آنکه بازتاب تحولات واقعی باشد، ناشی از تلاش رسانه‌ها و برخی بازیگران سیاسی برای شکل‌دهی به فضای افکار عمومی است.

واقعیت این است که هرگونه مذاکره جدی با موانع متعددی روبه‌روست. از یک سو، خواسته‌های آمریکا برای توقف کامل غنی‌سازی و نیز شروط غیرهسته‌ای از نگاه برخی گروه‌های سیاسی در ایران غیرقابل پذیرش است و از سوی دیگر، فشارهای فزاینده غرب و تحولات امنیتی اخیر، فضای اعتماد لازم برای آغاز گفت‌وگوهای سازنده را تضعیف کرده است. همین مسئله باعث شده که حتی در صورت آغاز مذاکرات، رسیدن به توافقی جامع و پایدار بسیار دشوار به نظر برسد.

از نگاه برخی کارشناسان، بازگشت خبرهای مربوط به میانجیگری کشورهایی مانند قطر و اتریش بیشتر بازتاب تلاشی است برای زنده نگه‌داشتن امید به دیپلماسی در فضایی که عملاً اراده سیاسی لازم برای توافق دیده نمی‌شود. در چنین شرایطی، مذاکرات احتمالی اگر هم آغاز شود، بیش از آنکه به توافقی واقعی منجر شود، ممکن است صرفاً به مدیریت موقت بحران و جلوگیری از تشدید بیشتر تنش‌ها محدود بماند.

بن‌بست سیاسی و مسیر مبهم مذاکرات

اکنون پرونده هسته‌ای ایران در نقطه‌ای قرار گرفته که صرف‌نظر از اینکه میزبان مذاکرات کدام کشور باشد، نبود اراده سیاسی در میان قدرت‌های اصلی مانع از پیشرفت واقعی گفت‌وگوها شده است. تروئیکای اروپایی و آمریکا با فعال‌سازی مکانیسم بازگشت تحریم‌ها در پایان آگوست و در دو هفته تا بازگشت تحریم‌های شورای امنیت، عملاً فضای جدیدی از فشار و تهدید را علیه ایران ایجاد کرده‌اند. در چنین فضایی، حتی اگر قطر یا اتریش بتوانند میزبان مذاکرات باشند، بعید است این گفت‌وگوها در دو هفته آینده که مهلت بازگشت قطع‌نامه‌ها رو به پایان است، به توافقی جدی منجر شود.

از سوی دیگر، تحولات امنیتی اخیر، از جمله جنگ ژوئن و حملات اسرائیل علیه ایران، فضای بی‌اعتمادی را به شکل بی‌سابقه‌ای افزایش داده است. در چنین شرایطی، ایران هرگونه مذاکره‌ای را مشروط به تضمین‌های جدی برای عدم تکرار این حملات می‌داند؛ شرطی که بعید است غربی‌ها در مقطع فعلی حاضر به پذیرش آن باشند. افزون بر آن به هیچ وجه منطقی نیست که تهران شروط غیرهسته‌ای غرب را به مذاکرات هسته‌ای گره بزند.

کارشناسان معتقدند که برای خروج از این بن‌بست، قبل از هر چیز باید اراده سیاسی واقعی در سطح قدرت‌های بزرگ شکل بگیرد. بدون این اراده، حتی میانجیگری فعال کشورهایی مانند عمان، قطر، اتریش یا هر کشور دیگری نمی‌تواند مسیر دستیابی به توافقی پایدار را هموار کند. تجربه برجام نشان داد که وقتی قدرت‌های بزرگ بر سر توافقی جدی هم‌نظر باشند، میانجیگری کشورها می‌تواند نقش تسهیلگر داشته باشد؛ اما در غیاب این توافق اولیه، هیچ کشوری به‌تنهایی قادر به تغییر معادلات نخواهد بود. به همین دلیل، چشم‌انداز مذاکرات در کوتاه‌مدت چندان امیدوارکننده به نظر نمی‌رسد. بازگشت احتمالی تحریم‌های سازمان ملل، فشارهای فزاینده غرب و تحولات امنیتی منطقه‌ای همگی دست به دست هم داده‌اند تا مسیر دیپلماسی بیش از پیش پیچیده و مبهم شود. در این میان، تلاش‌های قطر و اتریش اگرچه می‌تواند مسیر گفت‌وگوها را باز نگه دارد، اما بعید است در مقطع فعلی به توافقی جامع و نهایی منجر شود.

خبر

واکنش ایران به ادعاهای مطرح‌شده درباره جزایر سه‌گانه در اجلاس سوچی

شرق: در پی برگزاری هشتمین نشست گفت‌وگوهای مشترک راهبردی وزرای خارجه روسیه و کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس که در تاریخ ۲۰ شهریور ۱۴۰۴ (۱۱ سپتامبر ۲۰۲۵) در شهر سوچی روسیه برگزار شد، اظهارات جاسم محمد البدیوی، دبیرکل شورای همکاری خلیج فارس، درباره مالکیت جزایر سه‌گانه ابوموسی، تنب بزرگ و تنب کوچک، واکنش رسمی جمهوری اسلامی ایران را برانگیخت. روابط عمومی سفارت جمهوری اسلامی ایران در مسکو با صدور بیانیه‌ای ضمن رد این ادعاها، آنها را «بی‌اساس و فاقد اعتبار حقوقی» توصیف و بر مواضع اصولی و ثابت ایران درباره حاکمیت بر این جزایر تأکید کرد.

در این بیانیه آمده است جزایر سه‌گانه ابوموسی، تنب بزرگ و تنب کوچک جزئی جدایی‌ناپذیر از قلمرو سرزمینی ایران هستند و جمهوری اسلامی ایران همواره حاکمیت حقوقی و تاریخی بر آنها داشته است. این موضوع از نظر تهران، کاملا به تمامیت ارضی و حاکمیت ملی ایران مرتبط است و هرگونه ادعای خلاف آن، به عنوان دخالت در امور داخلی کشور به شمار می‌رود و مردود است.

بیانیه سفارت ایران در مسکو همچنین به تکرار ادعاهای کشور امارات متحده عربی در این زمینه اشاره و تأکید کرده است که تکرار این ادعاها از سوی دبیرکل شورای همکاری خلیج فارس نمی‌تواند به ادعاهای امارات وجاهت قانونی ببخشد و تأثیری در وضعیت حقوقی حاکمیت بلامنازع ایران بر این جزایر نخواهد داشت.

در بخش دیگری از بیانیه آمده است جمهوری اسلامی ایران با رد تمام ادعاهای مداخله‌جویانه و واهی، هرگونه اقدام خود در جزایر مذکور را به عنوان اقدامی کاملا مشروع در چارچوب تمامیت ارضی کشور تلقی می‌کند. بدین ترتیب، تهران هرگونه دخالت خارجی یا ادعای بی‌اساس در این زمینه را مردود دانسته و آن را رد می‌کند.

این واکنش رسمی ایران در حالی منتشر شده که موضوع مالکیت جزایر سه‌گانه همواره یکی از محورهای اختلاف تهران با امارات متحده عربی بوده و مذاکرات و رایزنی‌های سیاسی متعددی در سطح بین‌المللی درباره آن انجام شده است. با این حال، مواضع ایران به‌وضوح بیانگر پافشاری این کشور بر حاکمیت تاریخی و حقوقی خود بر این جزایر است و اعلام کرده که حاضر به پذیرش هرگونه مداخله یا تغییر در این وضعیت نیست.

آگهی فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله ای
شماره RNP-0405330-TC
تحت عنوان : تأمین سینی های ردیف ۴۵و۴۶ جهت V-3102

شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند
(سهامی عام)

شرکت پالایش نفت امام خمینی(ره) شازند در نظر دارد ساخت موضوع صدرالاشاره را از طریق مناقصه عمومی طبق اسناد مناقصه به متقاضیان واجد شرایط واگذار نماید. شرکت‌های متقاضی می‌توانند جهت دریافت اطلاعات بیشتر و شرایط شرکت در مناقصه به سایت WWW.IKORC.IR مراجعه نمایند.

۱- موضوع مناقصه :
الف) شرح مختصر:

ردیف	شماره مناقصه	موضوع مناقصه	تعداد/ مقدار	مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار(ریال)
۱	RNP-0405330-TC	تأمین سینی های ردیف ۴۵و۴۶ جهت V-3102	۱SET	۱/۳۱۳/۰۰۰/۰۰۰

ب) تضمین مورد قبول شامل: ضمانتنامه بانکی / واریز وجه نقد
ج) مناقصه گزار در رد یا قبول هر یک یا تمام پیشنهادها بدون آنکه محتاج به ذکر دلیل باشد مختار است.
۲) کلیه اشخاص حقوقی واجد شرایط می‌توانند مطابق تاریخ‌های ذیل جهت دریافت اسناد استعلام ارزیابی به آدرس اینترنتی فوق‌الذکر مراجعه نمایند و پس از دریافت اسناد و مطالعه آن، مستندات ارزیابی کیفی را در قالب لوح فشرده در مهلت مقرر به آدرس ذیل ارسال نمایند. بدیهی است پیشنهادهایی که با شرایط مندرج در فراخوان اختلاف داشته باشند و یا مدارک مناقصه از سوی متقاضیان بعد از مهلت مقرر ارسال شود قابل پذیرش نمی‌باشد. پس از ارزیابی کیفی، از متقاضیان تاییدشده جهت ادامه فرآیند مناقصه دعوت به عمل خواهد آمد.
۳) مهلت دریافت اسناد :
۳-۱- مهلت دریافت اسناد: روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۶/۳۰
۳-۲- مهلت ارسال پاسخ استعلام ارزیابی کیفی: روز دو شنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۷/۰۷
۴) نام و نشانی دستگاه مناقصه‌گزار:
اراک، کیلومتر ۲۰جاده بروجرد(سه راهی شازند) - شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره) شازند - مدیریت بازرگانی - مهندسی پشتیبانی ساخت داخل- اتاق ۱۰۶
تلفن تماس: ۰۸۶-۳۳۴۹۱۸۳۴
فکس: ۰۸۶-۳۴۱۶۶۲۴۳ یا ۰۸۶-۳۴۱۶۶۰۱۳
روابط عمومی و امور بین الملل شرکت پالایش نفت امام خمینی (ره)شازند
۳۶۶۶

«خلاصه آگهی عرضه عمومی»
نوبت دوم

سازمان خصوصی سازی
IRANIAN PRIVATIZATION ORGANIZATION

سازمان خصوصی‌سازی در نظر دارد در اجرای مصوبه هیئت واگذاری و سایر قوانین و مقررات مربوطه، سهام شرکت «فرهنگی ورزشی پرسپولیس» به شرح جدول زیر را عرضه و واگذار نماید. ضمناً نسخه تکمیلی این آگهی، در پایگاه اینترنتی سازمان خصوصی‌سازی به نشانی www.ipo.ir (قسمت آگهی‌های عرضه اصل ۴۴) در دسترس می‌باشد.
شناسه آگهی ۱۹۹۶۸۵۰ م الف ۲۱۴۶

نام شرکت	روش عرضه	میزان سهام قابل عرضه		ارزش پایه کل (ریال)	شرایط تسویه ثمن معامله	تاریخ عرضه
		تعداد	درصد			
فرهنگی‌ورزشی پرسپولیس	فرابورس	۴۸۳,۶۹۰,۶۹۰	۴/۶	۸۳۲,۹۱۵,۳۶۸,۱۸۰	کلاً نقد	مطابق اطلاعیه فرابورس

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق
۸۶۰۳۶۱۱۹
WWW.SHARGHDAILY.IR